

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2017. április 9.

AZ ÉLET IGÉJE – 2017. április

„Maradj velünk, mert esteledik” (Lk 24,29)

Ezt a kérést intézi a hozzájuk szegődött ismeretlenhez a két útitárs a Jeruzsálemből Emmauszba vezető úton, miután arról „beszélgettek és tanakodtak”, ami az előző napokban a városban történt.

Úgy tűnt ő az egyetlen, aki nem tud semmit az eseményekről, ezért maguk közé fogadják és mesélnek neki arról az emberről, „aki próféta volt, hatalmas tettben és szóban az Isten és az egész nép előtt”, és ők bíztak benne. Azonban a főpapaik és a zsidó hatóságok a rómaiak kezére adták, aztán halálra ítélték, és keresztre feszítették. Hatalmas tragédia ez, amelynek maguk sem értik az értelmét.

Út közben az ismeretlen az írásokból kiindulva segít nekik megérteni ezeknek az eseményeknek a lényegét, és újra lángra gyújtja a szívükben a reményt. Amikor Emmauszba érnek, meghívják vacsorára: „Maradj velünk, mert esteledik”. Miközben együtt étkeznek, az ismeretlen megáldja a kenyeret és odanyújtja nekik. Erről a mozdulatról fölismerik őt: a Megfeszített halott volt, de most föltámadt! A két ember rögtön megváltoztatja a tervét: visszatérnek Jeruzsálembe, hogy fölkeressék a többi tanítványt, és elmondják nekik a nagy hírt.

Lehet, hogy mi is csalódottak vagyunk, felháborodunk és elvesztjük a bátorságot, mert tragikus, hogy tehetetlenek vagyunk bizonyos igazságtalanságok láttán, amelyek ártatlan és védtelen embereket érnek. Saját életünkben is jelen van a fájdalom, a bizonytalanság és a homály... Mennyire szeretnénk ezt átalakítani, hogy béke, remény és fény töltsön el bennünket és a többieket is!

Valóban szeretnénk találkozni Valakivel, aki mélyen megért és fényt ad életutunkon?

Jézus, az Isten-ember azért, hogy feltétlenül azonosuljon mindannyiunkkal saját helyzetünkben, szabadon elfogadta, hogy hozzánk hasonlóan megtapasztalja a fájdalom sötétségét. A testi fájdalmat, de a belső fájdalmat is: barátai megtagadták, és még Istentől is elhagyatva érezte magát (vö. Mt 27,46; Mk 15,34), akit mindig Atyjának nevezett. Mivel rendíthetetlenül bízott Isten szeretetében, legyőzte ezt a hatalmas fájdalmat, újra rábízta magát (vö. Lk 23,46), tőle pedig új életet kapott.

Ezen az úton vezet és kísér bennünket embereket is:

„Ő jelen van mindabban, aminek fájdalom íze van. (...) Törekedjünk tehát felismerni Jézust minden aggodalomban, az élet megpróbáltatásaiban, minden sötétségben, saját tragédiánkban és másokéban, a körülöttünk élő emberiség gyötrelmeiben. Ő ott van ezekben, mivel magára vette mindegyiket. (...) Elég, ha teszünk valami konkrétat azért, hogy enyhítsük szenvedéseit a szegényekben, (...) s felfedezzük az élet új teljességét.”

Egy hétéves kislány mesélte: „Nagyon sokat szenvedtem, amikor apukám börtönbe került. Jézust szerettem benne. Így nem sírtam, amikor elmentünk meglátogatni.”

Egy fiatalasszony pedig így vall: „Férjem, Roberto mellett voltam élete utolsó hónapjaiban, miután megállapították, hogy nincs remény. El sem mozdultam mellőle. Őt láttam és Jézust láttam... Roberto a kereszten volt, tényleg a kereszten.” Kölsönös szeretetük útmutatás volt a barátaik számára. Segíteni kezdtek, és ebből egy szolidaritási akció született, amely még ma is tart, kiterjedt sokakra, sőt egy szociális egyesület is született belőle „Átöleljük a világot” néven. „Amit Robertoval megéltünk – meséli az egyik barátja –, arra indított, hogy kövessük őt az Istenhez vezető úton. Sokszor megkérdeztük, mi értelme van a szenvedésnek, a betegségnek, a halálnak. Azt hiszem, hogy aki részesült abban az ajándékban, hogy Roberto mellett járhatta be életútjának egy szakaszát, elég világosan tudja erre a választ.”

Ebben a hónapban minden keresztény Jézus halálának és föltámadásának titkát ünnepli. Legyen ez alkalom arra, hogy újra lángra lobbantsuk hitünket Isten szeretetében, aki lehetővé teszi, hogy a fájdalmat szeretetté alakítsuk. Minden elszakadás, elválás, kudarc, sőt még a halál is, fény és béke forrása lehet számunkra is. Minden élethelyzetben legyünk biztosak Isten közelségében, és ismételjük mi is bizalommal az emmauszi tanítványok kérését: „Maradj velünk, mert esteledik”! *Letizia Magri*

Bérmálkozóink: HORVÁTH RENÁTA

1987-ben Budapesten születtem, 2 gyermek édesanyja vagyok. 2016-ban végeztem Okj tanfolyamon ügyviteli titkár szakon, jelenleg irodai munkát végzek. Születésemkor megkereszteltek, voltam elsőáldozó a Tömö u-i kápolnában. 2017.06.18-án fogok bérmálkozni, mert szeretnék közelebb kerülni Istenhez.

1Zs 1.: „*Boldog az az ember aki nem követi a gonoszok tanácsát nem áll a vétkesek útján és nem ül le a gúnyolódók gyülekezetében, hanem az Úr törvényében leli kedvét, s törvényét éjjel nappal észébe forgatja!*”

BERKECZ FRANCISKA TESTVÉR ELŐADÁSÁRÓL A templomban március 27-én (h) este a „Legyetek irgalmasok, mint az Atya” című sorozat keretében Berkecz Franciska szociális testvér tartott előadást „Szentlelkes-szociális karizmával a megszentelő szeretet küldetésében” címmel.

Franciska testvér felidézte, hogy 1981 óta tagja a Szociális Testvérek Társaságának. Ekkor került velük kapcsolatba a „földalatti világban”, és a Szentlélek úgy rendezte, hogy bár akkor nem voltak meghirdetett programok, amelyek által a társaságot meg lehetett volna ismerni, összehozta őt egy szociális testvérral, Wagner Viktóriával, aki Szeged mellett, Kiskondoroson élt. Az ottaniak a cigányok védőszentjének nevezték. Védőnőként dolgozott a többségében romák által lakott faluban, és mindenki felkereshette őt, ajtaja minden segítségre szoruló előtt nyitva állt. A testvérek így végezték akkoriban a szociális karitatív munkát. Berkecz Franciska 1981-ben Szegeden tanult, és Wagner Viktória személyében találkozott egy olyan emberrel, aki az élő Isten szeretetét sugározta. Nem egyszerűen csak szavakkal, hanem tettekkel, a tekintetével, egész lényével. Wagner Viktória olyan ember volt, akinek a szívéből áradt Isten szeretete, amit nem tartott meg magának – ez nem is lehetséges –, hanem engedte, hogy áradjon tovább, rajta keresztül.

A szociális testvérek küldetésének szíve az az idézet, amit az alapító, Slachta Margit vett Lukács evangéliumából: „Tüzet hozni jöttem a földre. Mi mást akarnék, minthogy lángra lobbanjon!” (12,49) – emelte ki Berkecz Franciska. – Ez az egyik szentírási Ige, amely kifejezi a szociális testvéri karizma lényegét. Amikor ez az Ige megszólít minket, akkor a mi szívünk is jobban dobog. Érezzük a tüzet, de mi ez a tűz, ki ez a tűz? Slachta Margit azt mondta: Jézus a Szentlelket, a Szentlélek tüztét, Isten szeretetét hozta el közénk, és az volt a vágya, hogy ez lángra lobbanjon. A mi szívünkbe is kiáradt a Szentlélek, és árad rajtunk keresztül tovább, mivel Isten a szeretet. A szociális testvéri karizma a 20. század elején született. Az a néhány fiatal nő, Slachta Margit, Farkas Edith és mások, akik elindították ezt, megtapasztalták: a Szentlélek olyan módon keresztelte meg őket tüsszel, hogy tüzes szeretetre gyulladtak a lelkek iránt. Ők ezt a fogalmat használták. Így indult el a szociális szeretetmisszió szolgálata Magyarországon.

A gyerekek, a nők, a családok életét szerették volna jobbá tenni. Ez azonban nem lett volna lehetséges anélkül, hogy ők maguk ne tapasztalták volna meg: bármilyen nehézséggel is találkoznak, hihetnek abban, hogy Isten ott van mellettük a nehézségben, soha nem hagyja el őket. Bízniuk kell abban, hogy a Szentlélek vezetésével Isten országa növekedik, az ő tevékenységük révén. Ez a mára is igaz. Adjuk hát át magunkat egészen a Szentháromságos Istennek, hogy még inkább átjárjon bennün-

ket a Szentlélek, és kérjük, hogy folyamatosan árássa ránk kegyelmét – buzdított az előadó.

Akkor, amikor az emberrel valami dráma történik, biztos, hogy fölteszi magának olyan kérdéseket, amiket Berkecz Franciska felvetett: Mit jelent az én életemben, hogy Isten a szeretet? Zárándokúton járok itt, ezen a földön. Honnan és hová tart az életem? A mai napom, hogy kezdődött, és hogyan végződik? Gondolok-e arra reggel, hogy miért is kelek fel? Azért, mert vannak feladataim, amiket teljesítenem kell? Sokan várnak rám, hogy segítsék nekik? Vagy arra, hogy imádkozzam értük? Ami rendkívül fontos: Mi az, ami a mai napomnak célt és értelmet ad?

Franciska testvér akkor is feltette e kérdéseket, amikor 2007-ben rákos beteg lett. Isten kegyelmének és Slachta Margit írásainak köszönhetően megváltozott a szemlélete: attól kezdve nemcsak kis szakaszokban vizsgálja az életét – mit szeretne elérni a következő időszakban, hogyan szolgálhatná a közösséget –, hanem tudatosult benne: az élete Istentől jött, és Istenhez tart, vagyis a menny felé. Ez hatalmas távlatot ad. Szent Benedek a szociális testvérek karizmájának egyik forrása, és ő azt tanította: naponta gondolj arra, hogy van örök élet.

Ne drámaként tekintsek az életem végére, hanem azzal a tudattal, hogy azért jöttem a földre, hogy megszülessek az örök életre, az örök boldogságra – hangsúlyozta Franciska testvér. – Slachta Margit megtapasztalta, mit jelent befogadni Isten szeretetét. Ez azonban mindnyájunk ajándéka lehet, mindnyájan megtapasztalhatjuk, hogy Isten szeretet minket, azért lettem, mert akart minket, Isten végtelenül irgalmas. Arra hív minket, hogy az ő irgalmas szeretetének legyünk a tanúi, hogy befogadjuk Isten örökkévaló szeretetét, hogy ezáltal mi is irgalmasak lehessünk másokkal. Ezt kérni kell, ez ajándék, kell hozzá az én akaratom, erőfeszítem, az, hogy az alázatosság útján járjak. Az a szociális testvér, aki a világban él, naponta tapasztalja meg a maga törekénységét, azt, hogy nem egy klauzúrában élő, világtól elzárt szerzetes, hanem ugyanúgy él, mint mindenki más.

Gyarlók és gyengék vagyunk, de Isten irgalma nagy, és ezt szeretnénk kiáltani, hogy kiárad a szívünkbe Isten szeretete, így született meg a szociális testvéri karizma – idézte fel az előadó szociális testvér. – Naponta tapasztaljuk meg Isten jóságát, szeretetét, irgalmát, folyamatos jelenlétét, azt, hogy új életünk van Krisztusban. Ezért természetes, hogy nem állunk itt meg, hanem arra törekszünk, hogy az egész életünk szentlelkes legyen. Ez azt jelenti, hogy a karizmánk szociális. A társadalom bármely területén munkálkodhatunk, ahová Isten küld bennünket.

A szerzetesnő arról is beszélt, hogy napjaikat a Szentlélekhez intézett imával kezdik. Az egyik ima a Teremtő Szentlélek himnusz. A legelső imában pedig azt kérik, hogy csekélységük ellenére is legyenek engedelmes eszközei a Szentléleknek: „Teljesüljön bennem és általad akaratod. Épüljön országod a lelkekben, a hazában és a társadalomban.” Franciska testvér rámutatott: amikor elmondja ezt az imát, mindig szembeül saját gyengeségével. Azt, hogy eszköze legyen a Szentléleknek, mindig kérnie kell, és azt is, hogy rajta keresztül is épüljön Isten országa. Ettől kezdve bármit is tesz, már elmondhatja, hogy belépett a szentlelkes karizmába, minden cselekedetét, szavát, gondolatát felajánlja Istennek, és kéri, hogy azokon keresztül, a Szentlélek eszközével az ő országa növekedjék, ami békesség, igazságosság, öröm. S így az egyéni keresztül árad Isten végtelen szeretete mások felé.

Bodnár Dániel/Magyar Kurír